

פרידריך מינו (1877-1945)

PDF

מען

**House of the
Wannsee Conference
Educational and Memorial Site**

Am Grossen Wannsee 56-58

D-14109 Berlin

Phone: +49-30 - 80 50 01 0

Fax: +49-30 - 80 50 01 27

E-Mail: [info\[at\]ghwk.de](mailto:info[at]ghwk.de)

מזכירות

מיום שני עד יום שישי 9:00 - 15:00

ב-1921 רכש "תאגיד הנדל"ן הצפון גרמני" את הנכס מהתעשיין ארנסט מרלייה - בעבור 2.3 מיליון רייכסמארק. כבר ב-21 בדצמבר 1937 הועבר הנכס כולו, בדרך של העברת מלוא הזכויות, לתעשיין פרידריך מינו (1877-1945), שהיה חבר בוועד המנהל של התאגיד. מינו, המנהל הכללי בקונצרן של התעשיין הוגו שטינס (Stinnes), עשה את הונן בסחר ספקולטיבי בתקופת האינפלציה. הוא היה גם פעיל פוליטי ובשנות המשבר הכלכלי שלאחר הקמת רפובליקת ויימאר השתייך לחוגים האנטי-רפובליקניים של הימין הקיצוני, שקראו לביטולה של הדמוקרטיה. בוויולה שלו בוואנזה ארגן מינו דיון תחרותי בין ראש אגף המבצעים לשעבר במטה הכללי, הגנרל אריך לודנדורף - אחד ממנהיגי הבולטים ביותר של הימין הקיצוני, לבין ראש המטה הכללי הגנרל-מאיר הנס פון זקט (Seekt). בפגישה ייתכן שנכח גם הקנצלר וילהלם קונו.

קצינים מצמרת הצבא, תעשיינים, בנקאים גדולים ופקידי ממשלה בכירים הציעו ב-1923 להחליף את שיטת הממשל הפרלמנטרית ב"דירקטוריון" בעל סמכויות דיקטטוריות, תחת הנהגתו של פון זקט. בדירקטוריון זה אמור היה מומחה הפיננסים פרידריך מינו להיות מופקד על הכלכלה. מינו נלקח בחשבון גם כמועמד אפשרי למשרת הקנצלר.

ב-25 באוקטובר 1923 נועד מינו במינכן עם לודנדורף והיטלר, אך לא הגיע להסכמה עם אנטישמיים קיצוניים אלה. בניסיון לייצוב כלכלתה של גרמניה באמצעות משטר טוטליטרי, לא היה מינו מוכן לוותר על הבנקאים היהודים, ודחה מטעמים טקטיים את רעיון הפוטש, שבו ינקטו היטלר ולודנדורף זמן קצר לאחר מכן. באוקטובר 1923, במהלך הנסיונות העקרים של הממשלה לייצב את הרייכסמארק אל מול הדולר, ניתק את עצמו שטינס ממינו. באפריל 1923 רכשו הפירמות של שטינס כמויות גדולות של מטבע זר בבורסה - מה שהוביל לפיחות חריף ביותר של המארק. שטינס התנגד לכל צורה של ייצוב מוניטארי של שער החליפין, בעוד מינו תבע את הנהגתו מחדש של המארק על בסיס זהב כמטבע קשה, ואת גבייתו של מס מיוחד בגובה 5% על כל הרכוש התעשייתי, החקלאי והפרטי. מס מיוחד זה, שמינו כינה אותו מס "כיסוי נכסים חומריים", אמור היה להכניס לקופת המדינה 200 מיליארד מארק לשם ייצוב המטבע.

לאחר שנפרדו דרכיהם של שטינס ומינו הקים מינו את "תאגיד פרידריך מינו למסחר ותעשייה", כמו גם חברות נוספות שעסקו במכירה סיטונאית של פחם. ב-1938 הוא היה מעורב בתהליך ה"אריזציה" של "מפעל הצלולזה פיל. אופנהיימר/אוקריפטל".

בין השנים 1927 ו-1938, כחבר בדירקטוריון תאגיד הגז הברלינאי (גאזאג) ויחד עם שותפים עסקיים נוספים, מעל מינו בכספי מפעלי הגז של ברלין, של הרשות המקומית פוטסדם ושל חברת התפעול המשותפת של ברלין - בסכום כולל של 8.8 מיליון רייכסמארק. מינו נעצר ב-1940 ובאוגוסט 1941 נידון ל-5 שנות מאסר, לקנס של 600 אלף רייכסמארק ולשלילת זכויות האזרח שלו למשך 5 שנים. עונשי מאסר גבוהים הוטלו על שני נאשמים נוספים. הוא שוחרר מכלא ברנדנבורג-גירדן (Brandenburg-Görden) רק באפריל 1945. מינו מת ב-16 באוקטובר 1945 ברובע ליכטרפלדה בברלין ונקבר בבית הקברות ברלין-ואנזה.

ב-1940, ממושבו בכלא, הוא מכר את החלקה תמורת 1.95 רייכסמארק ל"קרן נורדהאף" (רחוב פרינץ אלברכט 8, ברלין)

פרידריך מינו (1877-1945)

פרידריך מינו עם המשפחה

פרידריך מינו (1917)

